

POESIA

L'encarnació de l'existència en Dinos Khristianópulos

Coberta de *Regala'm un cos*, de Dinos Khristianópulos. Eix

Els poemes de Dinos Khristianópulos són expressió d'una poètica de l'encarnació de l'existència en una ànima que la viu amb passió, i la paraula no és baldera ni en sentit físic ni en sentit espiritual

Salze Editorial acaba de publicar *Regala'm un cos*, de Dinos Khristianópulos, pseudònim de Konstandinos Dimitriadis (Tessalònica, 1931-2020). Es tracta d'una antologia que conté uns noranta poemes de l'obra completa del poeta grec tan inconformista, contestatari irreverent que l'any 2011 va refusar rebre el Premi Nacional de Literatura del seu país. L'edició, bilingüe, s'acompanya d'un il·luminador epíleg de l'hellenista Jaume Almirall, així com d'un prefaci de Lucas Gonzalvo Valls, que ha seleccionat i traduït uns poemes que mostren i qualifiquen amb la seva veu la que s'ha anomenat poètica de l'eròtica *queer*, però que, al meu parer, va molt més enllà d'aquesta etiqueta.

Costa-Gramunt, Teresa: «L'encarnació de l'existència en Dinos Khristianópulos», *Eix Diari*, 12/08/2024
[<https://www.eixdiari.cat/opinio/doc/112619/lencarnacio-de-lexistencia-en-dinos-khristianopulos.html>]

Hi ha una manera de ser grega que és l'èpica, la tràgica i l'eròtica, contrapunts a la grega clàssica i apollínia que, això no obstant, a Grècia sempre han sabut conviure en harmonia asimètrica. En la poesia de Dinos Khristianópulos sobresurt l'aspecte tràgic i homoeròtic d'aquesta manera grega de viure vertical, que, enfonsant les arrels fins al Hades, s'eleva i revé en moments d'una gran sensualitat volcànica que topa amb un altre aspecte de la Grècia cristiana ortodoxa: el sacrifici, l'abnegació i fins i tot la humiliació revestits d'un gran barroquisme moral per més que en els seus poemes l'autor parli dels barris suburbials de la seva Tessalònica natal i de la vida marginal dels amors furtius que Khristianópulos viu amb la intensitat del poeta tràgic que és: ja se sap, aquell ésser en l'interior del qual tota vivència s'encén i es multiplica. En el cas Khristianópulos en l'experiència dels límits de la corporalitat.

Hi ha una cultura de fons, doncs, en els poemes de Khristianópulos, no només en l'experiència de l'amor a la intempèrie, ja sigui en parcs, carrers o en sales de cinemes a la fosca, o en habitacions de lloguer de mala mort, sinó també en la posterior desolació i tristesa profunda que li provoca el *post festum*. Hi ha aquesta manera grega de viure lligada a l'èpica: mai res no és intranscendent, al costat d'una mística lligada a la mateixa concepció del cristianisme: l'encarnació, o el seu misteri, si voleu, per com res del que s'esdevé no s'esdevé fora del cos: el cos és sempre el calze del més sublim i del més abjecte, vas del més gran amor i del més gran dolor, copa de l'esperança al costat de la més gran desesperació: «Vagi on vagi, faci el que faci, quedaré fet pols./ Soc conscient de l'estat en què tornaré./ D'una manera o altra em consumeix/ el meu fosc anhel de lliurar-me,/ el meu afany per arruïnar-me».

El pitjor que li pot passar i li passa a Dinos Khristianópulos ho descriu amb paraules senzilles però tan carregades de sentit: la consciència de l'efímer de la trobada física i el desig de consolidar l'amor que se li fa escàpol, i així un dia rere l'altre en un cos rere l'altre i en l'orfenesa en què queda el seu cos, encarnació d'una ànima desvalguda que arriba a pidolar a la nit, símbol de l'amor, de la vida, de l'etern: «Nit, regala'm un cos,/ ni que sigui per mitja hora, deu minuts./ Per començar, et prometo el meu cos,/ et prometo el meu futur/ et prometo una altra cosa més: la meva ànima –/ regala'm un cos». Els llocs del poeta són tant els barris marginals, proletaris, de prostitució de la seva Tessalònica, com els amors massa apressats i la seva ànima sense cobert.

Costa-Gramunt, Teresa: «L'encarnació de l'existència en Dinos Khristianópulos», *Eix Diari*, 12/08/2024
[<https://www.eixdiari.cat/opinio/doc/112619/lencarnacio-de-lexistencia-en-dinos-khristianopulos.html>]

Hi ha una bellesa indefinida, a l'extraradi de les ciutats, així com una poètica de la marginalitat de l'amor que en la joventut del poeta era considerat amor altre i que es polsa en cada vers de Dinos Khristianópulos, com al principi els petits nuclis cristians havien de viure ocults a les catacumbes: «Despullat de la teva túnica militar/ nu, sembles més sant», escriu el poeta tot referint-se a Sant Sebastià, icona de l'homosexualitat masculina per excel·lència.

Els poemes de Dinos Khristianópulos són expressió d'una poètica de l'encarnació de l'existència en una ànima que la viu amb passió, i la paraula no és baldera ni en sentit físic ni en sentit espiritual: «No sé com l'entens tu, l'amor (...) És sobretot una confirmació de la nostra solitud,/ quan provem d'arrauir-nos vora un cos difícil d'abastar». És clar. Perquè la totalitat de la persona, el seu ésser integral, va més enllà de l'ésser corporal. D'aquí ve el dolor de l'amor quan es queda a les portes no de la culminació sexual sinó espiritual, d'aquí ve el dolor anímic que amb tanta bellesa i dramatisme s'escriu en els versos de Dinos Khristianópulos. Un encert haver-los publicat en la magnífica traducció catalana de Lucas Gonzalvo Valls.